

onbeschreven blad

gevlucht uit mijn biotoop
waar elk strootje van het nest
verhaalt van verval
waar iedere straathoek
een herinnering oproept
aan verbroken banden
en de dood kind aan huis is

naar een weidse polder
waar de wolken voortijlen
steeds weer bij nul beginnen
zodat ook ik kan resetten
me als onbeschreven blad
kan schenken
aan jou

wat ik wilde zeggen

wat ik wilde zeggen
was iets anders dan
dat ik wel koffie wil
terwijl ik je lachend aankijk
als je thuiskomt van zwemmen
wat ik wilde zeggen
ging niet over dat hotel
dat ik nog steeds moet regelen
dat liedje dat ik voor je wou zingen
dat college dat ik nog moet doen
wat ik wilde zeggen
was niet dat we die afspraak
niet moeten vergeten in het ziekenhuis
en ook niet iets over die film
waar jij graag heen wou
of dat half gelezen boek
wat ik wilde zeggen
was dit
dat ik
dat jij
dat wij samen
dat het zo
dat alles zo

lente, later

de geur van thee in de ochtend
het gerinkel van bestek
het zonlicht schuin in de kamer
het terras

de kat lui in de zon
de potten met planten
en in de border rechts
de pioenen

ik heb de reis gemaakt
mijn koffers uitgepakt
ik ben
waar ik wilde zijn

spiegel

we lunchen bij sonoy
lopen naar het waagplein
en vertellen elkaar
over onze beperkingen

we fietsen naar de noord
drinken koffie bij de cottage
en praten over
onze tekortkomingen

we rijden via de smuigelweg
naar vlindorado
en verzwijgen niet
wie ons verdriet deed

het is wat het is
we zijn wie we zijn
we vegen de spiegel schoon
en kijken naar elkaar

wapenfeit

we zagen elkaars wonden
schrokken niet
we hadden al zoveel gezien

we kwamen niet van dezelfde kant
maar herkenden elkaar onmiddellijk
zonder één woord

overlevenden van het slagveld
op tijd ontsnapt
naar het heden

mijn land

voor m.

dit is mijn land
het is er goed
hoewel voor sommigen
meer dan anderen

de rijken hebben het rijk
de zwakken hebben het zwaar
maar fietsen kun je er mooi
de luchten zijn prachtig

en de taal kan schuren
maar ook zingen
als je het wilt horen

dit is mijn land
het enige wat ik heb
ik geef het jou

roltrap

je keek achterom
want alles was veranderd
je kon niet terug
niets zou hetzelfde zijn
je was bijna boven
maar je zou niet verdwijnen
want het zwijgen was doorbroken
je had gewacht bij de piano
gelopen door het park
de uitgestoken hand gepakt
en alles wat zou volgen
was eigenlijk al gebeurd

formule

het leek blind tasten
maar natuurlijk
wie pioenen zoekt
zal pioenen vinden
in die zin is alles
achteraf voorbestemd
maar wat vind je
als je zoekt naar
wat er van je rest
als je alles weglaat?

dwaas

nou ja als ze ernaar vragen
heb ik mijn verhaal wel klaar
maar geraakt heb je me wel
toen je aan mijn tafel kwam pontificeren
toen je al mijn berichten negeerde
en mij radicaal schrapte
uit je digitale universum
je was er voor mij
toen ik in de diepte viel
onder het laatste ravijn
en daarom dacht ik dwaas
dat je er altijd zou zijn
hadden we maar geleefd
in een tijd zonder apps en agenda's
dan had je vrij kunnen associëren
zo welig als je wilde
je uitweidingen laten tieren
en ik had geluisterd
geknikt
geglimlacht
je glas nog eens gevuld

pijlers

ik werd beentje gelicht
en dacht oké ik val
ik struikelde over een boomwortel
en dacht nee hè niet weer
en toen ik nog eens viel dacht ik
hoe vaak kun je vallen
en na hoeveel keer
ben je niet meer wie je was
wat is je laatste houvast
hoeveel pijlers zijn er
wanneer stort alles in
en wat is dan beter
herstellen in de oude staat
of sloop en nieuwbouw

nietig

*Un poète mort n'écrit plus.
D'où l'importance de rester vivant.*
– Michel Houellebecq

je kunt er zo dichtbij zijn
in de afgrond kijken
en toch de kracht voelen
de wil om door te gaan
te structureren
iets te bereiken
hoe nietig ook
niet de makkelijkste weg te nemen
mee met de stroom
of omlaag van de hoogste verdieping
maar te blijven vechten
tegen de keer in
ook al zeggen ze vergeet het
je kunt het lot niet dwingen
je kunt het jongetje uit de provincie halen
maar de provincie niet uit het jongetje
fuck dat
hou vol
blijf

een bederving

na de uitvoerige research
en de weloverwogen beslissing
een bron van blijdschap

na de onverwachte wending
en het ontwaken in een andere wereld
een blok aan het been

na de klap en de schade
slechts één van de vele dingen
die er niets aan kunnen doen

fijne dag

we lopen door de stad
waar carla niet meer woont

de stormwind
jaagt onze gedachten
door de grijze lucht

de dokter spreekt
vanuit haar wijsheid
op ons neer

de jongen
van de cappuccino
wenst ons een fijne dag

we lopen door de stad
waar carla niet meer woont

antwoorden

niet meer proberen
wie dan ook te behagen

van me af pellen
alle taaie lagen

niet meer bang zijn
maar het erop wagen

antwoorden op alles
wat ik nooit durfde vragen

de regels van het spel

je hebt laten gebeuren
wat niet kon gebeuren

de regels van het spel
stilzwijgend veranderd

de enige kaart op tafel gelegd
die ik nooit had willen zien

je toegeëigend
wat van mij was

ring

ik roep je omdat
je dit echt moet zien
dit huis
en hoe we hier leven
waar je ook bent
het is de reis waard
jullie hadden elkaar gemogen
dat weet ik zeker mam
kom zitten op de bank
dan zet ik koffie
en vertel ik je
hoe naar alles was
en van hoe ver ik kwam
dat ik haar herkende
en zij mij
hoe wankel het soms voelt
hoe onverdiend
maar dat we er toch altijd zijn
zelfs als we er niet zijn
kijk maar, haar naam
staat in mijn ring

reset

na de val en de harde landing
leek alles gestold in stilstand
vele vrienden verdwenen
en ik stopte met leven
met schrijven en drinken
maar ze bleven maar komen
de gedachten en gedichten
totdat ik begreep
dat stilstand niet bestaat
dat je beweegt
of je wilt of niet
dus ik staakte mijn verzet
tegen de reset
en liet me verrassen

vleugel

verlegen vogel
met één vleugel
bedeesde drommel
dralend bij de deur
hartstochtelijk wensend
erbij te horen
zo te zijn als zij
voor elk feest
al bij voorbaat panisch
defensief
bij nader inzien
toch liever alleen
denkend en dichtend
zonder ruis
dicht bij de kern
maar met dat al
toch vrienden gehad
en geliefden
met die ene vleugel gevlogen
en hoe

date

meneer tweetakt
en mevrouw lachebekje
zijn in dit heelal
even tot elkaar veroordeeld
zijn rol is verhalen vertellen
de hare chagrijnig kijken
meteen na het toetje
zullen ze opstaan
gehaast afrekenen
ieder de helft
en afscheid nemen
dan zal zij opgelucht ademhalen
hij zal haar nog een tijdje missen
alvorens de aanloop te nemen
naar weer een nieuw heelal

monsters

als kind sloop ik rond
om het monster niet te wekken
want het kon razen en tieren

later was het verslagen
maar sluimerende monsters
zijn overal

dus bleef ook het sluipen
het de-escaleren
en pacificeren

je weet nooit
wie er tevoorschijn stapt
als het pak wordt opengeritst

ik bedoel

hoe je ontruimde vertrekken
verliet, achter de verhuishwagen reed

ik bedoel

hoe je spullen rangschikte
in een ontruimd vertrek

ik bedoel

hoe je spullen naar de stort bracht
en kasten vol boeken naar de kringloop

ik bedoel

hoe je de rest van je leven
binnenstapte, het huis dat jouw huis werd

ik bedoel

vanwaar je naar de bioscoop zou gaan
en naar het ziekenhuis

ik bedoel

hoe je iemand had gevonden
die altijd mee zou gaan

als je naar het ziekenhuis moest

cijfer

hoeveel pijn heb je
als cijfer van één tot tien
altijd dezelfde vraag
nooit het goede antwoord
want wie becijfert pijn
het schot uit de hinderlaag
het geraas in de oren
de schichten in het hoofd
de steken in de borst
de knopen in de maag
de wonden in de huid
wie kan met zekerheid zeggen
dat de pijn nooit terugkomt
de woede is gaan liggen
de blik mild geworden
niets rijt de wond nog open
geen wraakgedachte gedijt
maar ergens tussen één en tien
schuilt pijn

luikje

het leven is geen sprookje
al kun je soms door een luikje
naar een andere wereld

wel goed opletten welke
want je kunt niet terug
en ook oppassen met liefde

niet aan beginnen
bij overgevoeligheid
voor een van de ingrediënten

blind

in het wilde weg
slaat het lot om zich heen
en af en toe
per ongeluk
raakt het iets
of iemand

we zien het verleden
maar naar de toekomst
moeten we ons tasten
blind en ruggelings
tuimelen we
de dood of de liefde in

fantomen

kon je maar voorbij je angsten
de angst beroofd te worden
of miskend
de angst herkend te worden
of bespot om je roerselen
de angst dat ze een praatje aanknopen
over honderd onbenulligheden
de angst dat het alleen om je lijf gaat
en dat er bij de minste hapering
meteen vervanging wordt geregeld
de angst dat het niet goed genoeg is
terwijl je zo je best doet
je besef van rationaliteit
maakt de nachten niet korter
het gekrijs niet zachter
overdag probeer je te leren
je nuttig te maken
in het donker fantaseer je je fantomen
en 's ochtends tracht je ze te duiden
te vervormen tot een kloppend verhaal
een enkele keer wordt het een gedicht
maar dat kan lang duren
je moet het tenslotte allemaal alleen doen

wak

weet je nog
de poëzie

die bijl
dat bevroren meer
dat wak

hashtag
hak dan!

babylonisch

het getal zestig is
het enige onder de honderd
dat deelbaar is door
één tot en met zes
(en door tien twintig dertig
en ook nog twaalf en vijftien)
het bevat alleen
de drie kleinste priemfactoren
(twee, drie en vijf)
wat het gemeen heeft met
dertig en negentig
maar die missen dan weer
de vier als deler
die zestig uniek maakt
geen wonder dat men
al heel lang geleden
graag met zestigtallen rekende
(getuige minuten en seconden)
zelf ben ik overigens meer
van de priemgetallen
zoals negenenvijftig
en eenenzestig

wonder

toch is het wonder weer gebeurd
na alle angstige nachten
na alle lege loden dagen

is het plots weer lente
alles knispert en ritselt
alles tintelt en zindert

de straten rijgen zich
vol frisse groengeur
aaneen tot een sierlijk lint

er zingen nieuwe variaties
op oude thema's
jij ligt in mijn armen

beker

eigenlijk proberen we allemaal
hetzelfde als de natuurkundigen
zo goed mogelijk integreren
van het heel grote
en het heel kleine
in de kwantumgravitatie theorie
komt de term t niet meer voor
en ook wij zouden het liefst
de tijd vergeten
leven in een eeuwigdurend nu
of nooit
maar zoals einstein al wist
tijd is een illusie
maar wel een bijzonder hardnekkige
en zieke gemis en dood
doen er niet minder pijn om
wij zijn gedoemd
in deze illusie te leven
de beker leeg te drinken

zij

zij die bij mij hoort
met haar zachte huid
en haar krullen
vlijt zich tegen me aan

de nachtman komt
in het donker
met zijn handen
al in de wurggreep

maar uiteindelijk
kan hij niet op tegen
wie er echt is
zij die bij mij hoort

u bevindt zich hier

wat zoeken we hier
behalve een kaart
voor een gepensioneerde
een luchtig reisboek
en saucijzenbroodjes
zijn deze gangpaden
slechts het begin van een rij
steeds ingewikkelder doolhoven
blijven alle hekjes
zo gedwee wijken
op onze nadering
zullen steeds meer raadsels
bestand blijken tegen ons
tanend oplossend vermogen
komen we steeds weer uit op
wat zoeken we hier

weetnietkunde

het was op het nippertje
maar als je vertelt over dat hellend vlak
en het roer dat om moest
snappen ze het niet
je hebt geen naaldsporen op je arm
je hebt nooit gebedeld of ingebroken
je bent er goed uit gekomen zeggen ze
drinken slaat toch geen wonden?
maar ze vergeten het kotsen
de katers het geheugenverlies
de keren dat je wakker werd
met bloedend hoofd kapotte bril
en dacht o jesus
als ze me zo vinden
als dit het beeld wordt
dat ze de rest van hun leven

voorbij de taal

op een zonnig plein
spelen ze een pianotrio
vol jeugdig enthousiasme
de gedachten dwalen
maar de zon verduistert
een koude wind steekt op
er wervelt bladmuziek weg
ze spelen nog door
maar al snel volgen gruwelen
voorbij de taal
alles zit anders in elkaar
dan je dacht in de tuin
daar was het geen kunst
alles op een rijtje te hebben
daar wist je wat wat was
of anders zocht je het even op
maar hoe dit te weerstaan
hoe troost te vinden
voor wat niet te beschrijven valt

in extremis

*recordar es fácil para quien tiene memoria
olvidar es difícil para quien tiene corazón*
– Gabriel García Márquez

je vloog naar een ander eiland
met je ongebondenheid
als sterkste en zwakste punt
je raakte veel kwijt

niet zo verrassend
want eenzaamheid is
de enige zekerheid
in het leven

hoe vaak je ook zegt
hou me stevig vast
in extremis
ben je alleen

pikorde

ik ben mishandeld
maar niet lichamelijk
er ontglipte me een leven
met broers en zussen
gekibbel en spelletjes
de slappe lach aan tafel
een geruisloze overgang
naar een volwassen leven

nu zijn de oude angsten
mijn trouwste metgezel
de jongen die vol gas geeft
voor de laatste paar meter
naar zijn parkeerplek
de vechthond
net niet strak genoeg aan de lijn
de blik van zijn getatoeëerde baas

puzzelstukje

zo leer je jezelf wel kennen
al is dat niet altijd een genoegen
soms was je liever onwetend gebleven
verslaafd aan drank of werken
of welke pijnstillers dan ook
maar zonder is alles helderder
zo leer je jezelf wel kennen
al is dat niet altijd een genoegen
alle smoezen die je verzon
worden afgepeld tot ook het laatste
puzzelstukje op zijn plaats valt
en je wel in de spiegel móét kijken
zo leer je jezelf wel kennen

uitknop

we zoeven tussen groene bermen
en weidse velden
de blik ver voor ons uit
de gedachten losjes aan de lijn
en mild voor onze medemens
want wie zijn woede richt op anderen
krijgt die als een boemerang terug
vroeg of laat
onze bandjes zoemen tevreden
want samen hebben we al heel wat historie
en ruimschoots voldoende van nu
de toekomst is oneindig
totdat alles stopt
hopelijk is dat dan een reset
en niet de uitknop

schreden

ver van de plaats waar
het vol ligt met herinnering
aan liefde en vriendschap
en aan dood en verval

ver van het dorp waar ik
aan de hand van mijn moeder
een fotograaf trof die ons
op de drukke markt vereeuwigde

ver ook van de grote stad waar
na alle hints die ik had gekregen
en vernederingen die ik onderging
bleek dat wat ik dacht klopte

ik ben weer in het oude stadje
op mijn schreden teruggekeerd
ontsnapt aan alle statistiek
ik ben het levende bewijs

bij de piano

*(vrij naar 'Fair game'
van Crosby, Stills & Nash)*

kijk daar bij de piano
in de grote hal
die vrouw die daar staat
als een oase van rust
tussen alle gehaaste reizigers
en denkt dat ze heel gewoontjes is
– haar moet je hebben!

zorg dat je haar aanspreekt
met welk bespottelijk excuus dan ook
verzin maar iets, dat kun je best
en laat je verder maar verrassen
want zij weet echt wel wat ze wil
blijf alleen wel een beetje origineel
– conversatie! geen smalltalk!

ga met haar naar een park
waar ooievaars broeden
pak bij het afscheid haar hand
en spreek met haar af in jouw stad
verwelkom haar daar op het perron
en omhels haar stevig
– wel ook even iets zeggen!

bestemming

een fijne dag meneer! roept het meisje
de jongen grijnst alleen
en ik grijns terug
want ze zijn verliefd en vrolijk

nog een tijdlang zullen ze geloven
dat ze onkwetsbaar zijn
immuun voor ziekte en verraad
dat het hun wél zal lukken

we lopen verder door de herfstlucht
zij naar hun bestemming
en ik naar huis mijn boeken
mijn muziek de poes en jou

excuses en dank

ik zag je onbespied
je oogde ontspannen
want ik was er niet
je hoefde niet alert te zijn
niet te bedenken wat ik
en waarom ik niet

dat kleine lachje
zweemde om je lippen
er leek een last
van je af gevallen
je was helemaal
jezelf

zonsondergang

kerken waren hoog en hol
steegjes smal en donker
het hotel viel wat tegen
maar de trein was er snel
en de rivierboulevard lag weids
de huizen waren wit
maar nu in het gouden uur
lichtroze verkleurd
een vrouw nam foto's
een hond werd uitgelaten
er passeerde een fietser
een zoon riep die zonsondergang!
het was een ijsselstadje
met een spoorbrug
en het besef daagde
iedere man is een zoon

getuigen

voor p.

er zijn geen precedentes
het is een ander verhaal
we moeten het zelf vertellen
hoe de zon pikzwart scheen
de kleinste inspanning
een onneembare hindernis werd
de kiezelsteentjes op het pad
opzwellen tot zwerfkeien
het is ons verhaal
we moeten het vertellen
hoe alles in chaos was ontaard
treinen dodelijke projectielen
honden verscheurende monsters
stormen brullende beesten
we moeten het vertellen
we kunnen er niet omheen
we zijn getuigen

(5-12-2018)

goede dagen

ook voor p.

wanneer de zon
schuin door takken op het gras valt
en je vol straalt
met welbehagen

wanneer de kat
zich spinnend krult op je schoot
vastbesloten urenlang
door te slapen

wanneer je
samen een fietstocht maakt
onderweg ergens koffie drinkt
praat over alles en niets

wanneer je
na gedane arbeid
en ver van alle dreiging
heerlijk slaapt naast je vrouw

(6-12-2018)

groet

denk niet
ik kan nog redelijk lezen
en nog zelfstandig reizen
de piep in mijn oor
is nog niet zo hard
denk niet
maar geniet
van het moment
dat alles even in balans is
onder sprakeloos makende luchten
met je lief dicht tegen je aan
van de rust die je hebt gevonden
zoals destijds die klasgenoot
die er vlak daarna uit stapte
maar op alle foto's van examenfeesten
ontspannen stond te lachen
met opgestoken hand

opruiming

ooit kreeg ik op mijn verjaardag
een fraai vormgegeven pen
en ik wist meteen: hiermee
ga ik een gedicht schrijven

ik vond hem in een doos op zolder
na vele verhuizingen
echo van een echo
schaduw van een schaduw

want ik schrijf allang op een laptop
of in een mailconcept vanuit
de bus over de afsluitdijk
of de trein naar haarlem

maar de drukpunten
van die pen in mijn hand
voelden moeiteloos vertrouwd
en het gedicht ken ik nog vanbuiten